

community

The New Apostolic Church around the world

02/2023/AI

T'i shërbesh Perëndisë

Kryeartikulli

Të mposhtësh të vjetrën

Shërbesa fetare

Të shërbesh dhe të
mbretërosh me Krishtin

Doktrina e kishës

Emërimi i grave:

Testamenti i Vjetër dhe i Ri

New Apostolic Church
International

■ Kryeartikulli

- 3 Të mposhtësh të vjetrën

■ Shërbesa Fetare

- 4 Të shërbesh dhe të mbretërosh me Krishtin

■ Këndi i fëmijëve

- 10 Jezusi shëron dhjetë leprozët
12 Për vizitë tek Breno in Vargem Grande Paulista (Brazil)

■ Doktrina

- 14 Emërimi i grave: Testamenti i Vjetër dhe i Ri

■ Lajmet globale

- 18 Emërimi i grave – pasqyra mësimore

Të mposhtësh të vjetrën

Të dashur vëllezër dhe motra,

me pagëzimin tonë - ose më saktë me konfirmimin tonë - ne kemi zotuar të largojmë Adamin e vjetër. Ne kemi deklaruar hapur vendosmërinë tonë për të ndjekur Perëndinë me besim dhe bindje dhe për të hequr dorë nga e keqja.

Kjo është e mundur vetëm kur bëjmë çdo përpjekje për të ndjekur shembullin e Jezu Krishtit. Kështu Krishti u mbajt fort pas fjalës së Perëndisë dhe qëndroi i bindur edhe kur u tundua nga djalli në shkretëtirë. Ai i besoi Atit deri në fund edhe kur vuajtja e tij ishte më e madhe në kryq, ai ishte i bindur: "Ati më do".

Ne duam të dëgjojmë me bindje dhe besim atë që Krishti ka për të na thënë sot. Pra, Zoti na thotë që së pari të kërkojmë mbretërinë e Perëndisë. Toka nuk duhet të bëhet shumë e rëndësishme, sepse nuk ka të bëjë me jetën e përditëshme, por me jetën e përjetshme.

Për këtë kërkohet gjithashtu një zhvillim personal, ne kemi marrë dhunti nga Zoti dhe duhet t'i përdorim ato. Deri në fund duhet të punojmë dhe të luftojmë për të mbajtur, për të ruajtur besimin.

Foto: NAK International

Kjo nuk ka të bëjë me të qenit më i madh se tjetri. Njerëzit shpesh duan të kenë më shumë se të tjerët. Nuk ka vend për këtë në mbretërinë e Perëndisë.

Vëlla, motër, le ta kemi zemrën për Jezu Krishtin dhe për atë që ai vazhdimisht ka për të na thënë sot.

Përsëndetje të përzemërta

Jean-Luc Schneider

Të shërbesh dhe të mbretërosh me Krishtin

Zbulesa 20,6

I bekuar dhe i shenjtë është ai që ka pjesë në ringjalljen e parë. Vdekja e dytë nuk ka fuqi mbi to; por ata do të jenë priftërinj të Perëndisë dhe të Krishtit dhe do të mbretërojnë me të një mijë vjet.

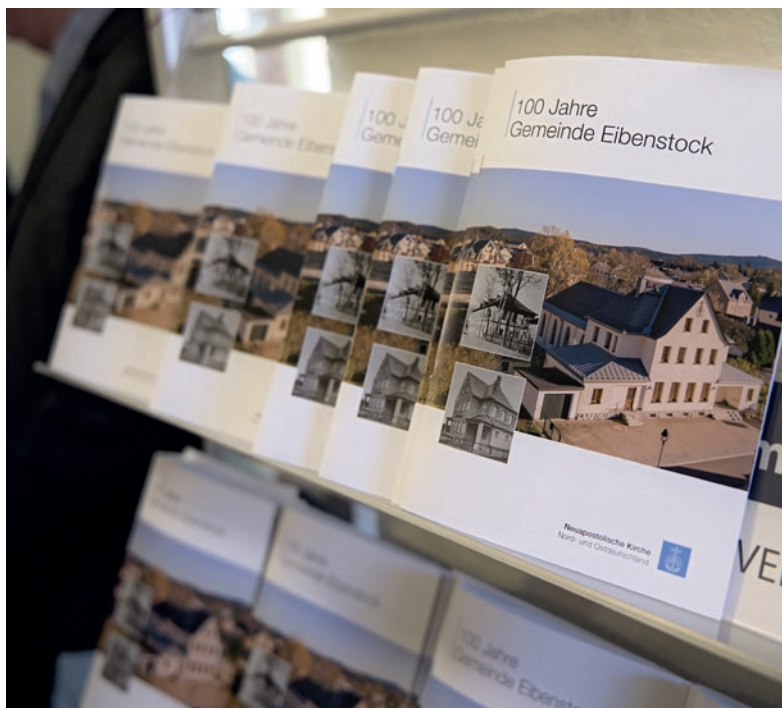
Me rastin e 100-vjetorit të krijimit bashkësi e Eibenstock (Gjermani) priti vizitën e apostulit kryesor

Photos: Michael Monzer

Të dashur vëllezër dhe motra, i jemi shumë mirënjohës Zotit që mund ta përjetojmë këtë festë të veçantë këtu së bashku. Pikërisht 100 vjet më parë, u vendos këtu drejtuesi i bashkësisë dhe është shumë e rrallë që një bashkësi të festojë njëqindvjetorin në një rreth kaq të madh. I jemi mirënjohës Zotit për të gjitha bekimet, për të gjitha të mirat dhe të bukurat që i ka dhënë bashkësisë në këto qindra vjet. Njëqind vjet jetë në bashkësi - mund të imagjini se ka pasë ulje dhe ngritje, se nuk ka qenë gjithmonë e lehtë. Por Zoti i mirë ishte besnik dhe ishte gjithmonë me popullin e tij. Shpesh nuk ishte e lehtë për paraardhësit në këto

qindra vjet. Por ata gjithmonë gjenin një arsye për të mos u dorëzuar dhe për të vazhduar.

Të dashur vëllezër dhe motra, dëshiroj të paralajmëroj për një rrezik. Çdo brez - dhe unë kam përshtypjen, veçanërisht brezi ynë - mendon se nuk ka qenë kurrë më e vështirë se sot. Por kjo nuk është e vërtetë! Kush prej nesh do të donte të kthehej njëqind vjet mbrapa dhe të jetonte në ato rrethana? Ka qenë gjithmonë një luftë për të mbetur të vërtetë. Gjithmonë është dashur përpjekje dhe vullnet për të qëndruar besnikë. Por nëse paraardhësit tanë arritën të

Bashkësia kishte kohë që përgatitej me një gëzim të madh për vizitën e apostulit kryesor

qëndronin besnikë, nëse me gjithë vështirësitë nuk panë arsye për t'u dorëzuar, pse duhet të themi sot: "Po, por nuk mundemi." Nuk ka arsye të dorëzohemi! Le të vazhdojmë të ndjekim Zotin. Atë që bëri njëqind vjet më parë, do të vazhdojë ta bëjë për ne edhe në të ardhmen. Ai do të na japë gjithmonë forcën për të qëndruar besnikë deri në fund. Le të ndalemi me ankesat dhe ankimet e përjetshme. Nuk është më e vështirë se sa ishte për paraardhësit tanë. Zoti është besnik. Ai do të na japë forcën që na nevojitet për të qëndruar besnikë deri në fund. Dhe kushdo që e dëshiron vërtet do ta arrijë atë.

Zoti e vuri në lëvizje planin e tij, ai hodhi një plan shpëtimi - menjëherë pas rënies së njeriut në mëkat nga dashuria që pati për njerëzit. Njerëzit kanë bërë një marrëzi të madhe, kanë rënë në mëkat. Dhe menjëherë Zoti tha: "Unë do të bëj diçka, dua t'ju çoj përsëri në shoqëri me mua. Ju do të keni shoqëri me mua dhe me njëri-tjetrin." Kjo është ajo që ne e quajmë planin e shpëtimit, planin e çlirimit. Dhe Zoti i Plotfuqishëm do ta çojë atë deri në fund. Cili është fundi i planit të Perëndisë për shpëtimin? Bashkësia e përsosur e qenieve njerëzore me Zotin dhe me

njëri-tjetrin në Krijimin e ri. Pastaj është përsëri, gjithçka – krijimi, njeriu, marrëdhënia mes njerëzve, marrëdhënia e njeriut me Perëndinë – ashtu siç duhet të jetë, ashtu siç dëshironte Perëndia që të ishte. Ky është qëllimi i planit të shpëtimit. Dhe viti 2023 është thjesht një fazë e këtij plani shpëtimi. Çfarëdo që të ndodhë këtë vit, nuk e kam idenë se çfarë do të ndodhë, por di një gjë: çdo ditë e vitit 2023 është pjesë e planit të shpëtimit të Perëndisë sonë. Pavarësisht se çfarë ndodh, ai do të sigurojë që plani i tij të mund të vazhdojë me apo pa ne, kjo gjë varet nga ne.

Perëndia dëshiron të bëjë të mundur që njerëzit të jenë të lidhur me të dhe mes tyre.

Ai tashmë ka ndërmarrë hapa konkretë për ta bërë këtë. Një hap i parë konkret ishte mishërimi i Birit të Perëndisë. Jezu Krishti është njeriu i parë që ishte pikërisht ashtu siç donte Perëndia që ai të ishte. Ai është qenia e parë njerëzore që, si qenie njerëzore, mundi të hynte në një bashkësi të përsosur me Zotin me anë të trupit të ringjalljes.

Dhe çfarë do të bëjnë njerëzit kur të përfundojë planin e shpëtimit, kur të jenë në Krijimin e ri? Ata do t'i shërbejnë

Perëndia është besnik! Ai do të na japë forcë, që edhe ne të mbesim besnikë.

Perëndisë përgjithmonë dhe do të mbretërojnë me të, thotë Zbulesa. Në Krijimin e ri, qeniet njerëzore do të shërbejnë dhe do të mbretërojnë me Perëndinë. Si do t'i shërbejnë Zotit? Ata do ta lavdërojnë dhe do ta adhurojnë përgjithmonë. Falënderimet dhe lavdërimet nuk do të shterojnë kurrë, sepse ajo që do të japë Zoti është aq e madhe sa ka arsye për ta lavdëruar, për ta falënderuar, për ta adhuruar përjetë.

Dhe si do të sundojnë, mbretërojnë me të? Kjo nuk ka të bëjë me qeverisjen siç e njohim ne. Ky nuk është ushtrim pushteti. Ju do të merrni pjesë në fitoren e Krishtit mbi mëkatin. Kur flitet për kurorën e jetës së përjetshme, ajo nuk është kurora e mbretit apo e mbretëreshës, por kurora e fitores së atij që ka mundur të keqen dhe mëkatin. Ata do të sundojnë me të, sepse, me ndihmën e Krishtit, kanë kontrolluar mëkatin dhe marrin pjesë në lavdinë e Perëndisë. Në këtë mënyrë ata do t'i shërbejnë Zotit për gjithë përjetësinë. Ky është plani i Zotit dhe ky është qëllimi i punës së tij.

Faza tjetër kryesore e këtij plani shpëtimi është ringjallja e parë dhe më pas mijëvjeçari, të cilin tradicionalisht e quajmë mbretëria e paqes. Çfarë ndodh atje? Zoti do të vijë përsëri, do të marrë popullin e tij dhe do t'i sjellë në

këtë bashkësi si frytet e para. Jo ende në Krijimin e ri, por tashmë në shoqëri me Perëndinë dhe me njëri-tjetrin. Dhe bashkësia nuse do të vijë në këtë shoqëri si frytet e para - njeriu i parë ishte Jezu Krishti. Në mijëvjeçarin e paqes ata do të mbretërojnë me të si priftërinj të Perëndisë për një mijë vjet. Dhe si do t'i shërbejnë Perëndisë në mbretërinë e paqes? Ata do të lavdërojnë, adhurojnë, lavdërojnë dhe nderojnë përgjithmonë Zotin. Kur Bibla flet për një shërbëtor të Perëndisë, do të thotë se ai adhuron Zotin e Plotfuqishëm. Shërbimi sipas Biblës nuk ka të bëjë fare me

Shërbesa fetare është një mundësi për t'i shërbyer Zotit.

shërbimin siç e shohim ne. Një shërbëtor e adhuron Zotin, i beson Zotit, e lavdëron dhe e lartëron atë. Populli i Izraelit ishte shërbëtor i Perëndisë, sepse ai duhet ta adhuronte Perëndinë e vërtetë dhe ta lavdëronte dhe ta nderonte. Pra: Shërbimi në mbretërinë mijëra vjeçare të paqes është mbi të gjitha një shërbim adhurimi dhe lavdërimi. Për më tepër, priftërinjtë e Perëndisë dhe të Krishtit do t'i shërbejnë Perëndisë duke predikuar Ungjillin për t'i lejuar të gjithë njerëzit të gjejnë dhe të ecin në shtegun drejt Perëndisë.

Këtu thuhet gjithashtu se ata do të mbretërojnë me të. Si duhet të mbretërojnë? Mos u shqetësoni, ne nuk kemi punë me qeverinë e vendit dhe të botës. Jezusi tha shumë qartë: “Mbretëria ime nuk është e kësaj bote. Për këtë është përgjegjës populli. Si e bëjnë ata në këtë tokë, si e organizojnë shoqërinë, kjo është puna e tyre.” Jezusi nuk do të vijë e të thotë: “Unë do të krijoj një rend të ri.” Kjo do të vazhdojë të jetë detyra e njerëzve. Dhe ata nuk do të qeverisin, sepse janë shumë më të mirë se të tjerët. Ata e kanë këtë kurorë e fitores sepse, me ndihmën e Jezu Krishtit, e mundën mëkatit. Ata kanë të njëjtin trup të ringjalljes si Jezu Krishti, ata marrin pjesë në lavdinë e Perëndisë. Ata gjithashtu kanë autoritetin e Jezu Krishtit sepse janë dërguar prej Tij. Si ambasadorë të Jezu Krishtit, ata kanë këtë fuqi dhe forcë të misionit të tyre. Kjo do të

thotë se askush nuk mund t'i ndalojë ata të përmbushin misionin e tyre.

Ky është plani i Perëndisë për shpëtimin. Ai do të vazhdojë të përgatitet për këtë edhe në vitin 2023. Kushdo që e dëshiron këtë plan mund ta ketë. Por na takon ne të përgatitemi për të. Kjo është arsyeja pse ne kemi moton për vitin 2023: Ne duam të shërbejmë dhe të mbretërojmë me Krishtin. Këtë duhet ta mësojmë sot. Qoftë ky programi ynë çdo ditë në vitin e ardhshëm, që të jemi gjithmonë të motivuar dhe të fokusuar: Unë dua të shërbej dhe të mbretëroj me Krishtin.

Shërbimi i parë është adhurimi. Tashmë në Testamentin e Vjetër, shërbimi i Perëndisë konsistonte në adhurimin e Perëndisë dhe lavdërimin e nderimin e tij. Në krijimin e ri, shërbimi është adhurim i pastër, lavdërim. Shërbimi i parë që besimtari duhet t'i bëjë Zotit është adhurimi. Kjo do të thotë se ai lë jetën e tij të përditshme, rehatinë e tij, lë gjithçka dhe shkon te Zoti për ta adhuruar. Ky është edhe kuptimi i një shërbese fetare. Njeriu i sjell Zotit adhurimin dhe lavdërimin që Ai meriton. Thirrja jonë është t'i shërbejmë dhe ta adhurojmë Zotin përgjithmonë, ta lavdërojmë dhe ta nderojmë përgjithmonë. Shërbesa fetare është mundësia për ta mësuar këtë që sot. Kur vijmë në shërbesë, ne adhurojmë Zotin, e lavdërojmë dhe e

nderojmë atë. Kur festojmë Darkën e Shenjtë së bashku, ne falënderojmë për sakrificën e Jezu Krishtit.

Ne i shërbejmë Zotit duke bërë sakrifica siç bënin hebrenjtë në Testamentin e Vjetër. Bëhet fjalë për sakrifica shpirtërore. Kur vijmë në shërbesa fetare, ne i falim fqinjët tanë dhe kështu përmbahemi nga hakmarrja, pagimi mbrapsht, nga akuzat. Kjo është një sakrificë e këndshme për Zotin. Pse po e bëjmë këtë? Sepse ne duam shoqëri me Perëndinë dhe kjo nuk mund të jetë ndryshe. Zoti nuk është një Zot që akuzon njeriun. Kjo nuk përputhet me Perëndinë që na zbuloi Jezu Krishtin.

Ne vijmë në shërbesa fetare për të dëgjuar vullnetin e Perëndisë. Sepse për të hyrë në Krijimin e ri, ne duhet t'i përshtatemi plotësisht vullnetit të Perëndisë. Më duhet të heq dorë nga gjithçka që nuk përputhet me vullnetin e Zotit. Dhe kur vijmë në shërbesa, dëgjojmë vullnetin e Zotit dhe vërejmë: "Oh po, kjo nuk i përshtatet vullnetit të Zotit tani, Zoti nuk është dakord me këtë, unë duhet të heq dorë nga ky mendim, duhet të heq dorë nga ai tipar i karakterit." Dhe kështu ne i shërbejmë Zotit në shërbesë fetare.

Ne gjithashtu i shërbejmë Zotit duke i shërbyer fqinjët tonë. Jezu Krishti tha: "Kushdo që dëshiron të më shërbejë, duhet t'i bëjë mirë të afërmit të tij." Ai e tregoi vetë me larjen e

këmbëve. Ai nuk erdhi që t'i shërbejnë, por për të shërbyer. T'i shërbes Perëndisë do të thotë gjithashtu t'i shërbes të afërmit. Ne duam të veprojmë kështu. Kohët e fundit kam vënë re me irritim që bashkëbesimtarët thonë se largohen nga kisha pasi duan të marrin, të fitojnë diçka. Unë mund ta kuptoj këtë, por a nuk është kjo gjë një egoizëm? Unë vij në shërbesë vetëm kur kam nevojë për diçka ose kur mund të marr, të fitoj diçka. Po në lidhje me shërbimin? Kjo është zhdukur plotësisht. Por unë gjithashtu vij në shërbesë për t'u lutur krahas vëllait tim. Edhe unë vij në shërbesë për t'i treguar motrës sime: "Ja, unë jam në anën tënde, le të lutemi së bashku tani." Unë gjithashtu vij në shërbesë dhe ndihmoj në formësimin e saj, në mënyrë që vëllai im, motra ime, të përjetojnë shërbesën, pasi nuk mund të bëjmë asgjë vetëm. Duhet të jetë një bashkësi për të përjetuar shërbesën fetare. Edhe nëse nuk kishte asgjë për mua, unë përsëri e ndihmova fqinjin tim të përjetonte shërbesën. Kjo bën gjithashtu pjesë në shërbimin ndaj Perëndisë. Unë i shërbej fqinjit tim duke predikuar Ungjillin me fjalë dhe me vepra. Ky është përsëri një shërbim ndaj Zotit: Ne i ndihmojmë fqinjët tanë, i ngushëllojmë, i forcojmë dhe punojmë së bashku. Kështu i shërbejmë Perëndisë. Dhe ne i shërbejmë Krishtit, sepse e dimë mirë se çfarëdo që ne bëjmë, Jezu Krishti e ka bërë pjesën më të madhe të saj.

Mëkati qëndron para teje, por ti e sundon atë. Kjo do të

Prekëse ishte edhe ndarja e Bukës së Shenjtë për të larguarit nga kjo botë

thotë të sundosh! Ne duhet të sundojmë mbi mëkatit. Natyrisht ne jemi subjekt i tundimit. Por në Katekizëm thuhet: Njeriu nuk i ekspozohet tundimit pa vullnetin e tij. Ndonjëherë kemi përshtypjen se nuk mund të bëjmë, të veprojmë ndryshe. Ne rrëmbehemi nga fluksi i njerëzve. Jo, ne nuk jemi të detyruar të bëjmë gjithçka që na sugjerohet, të bëjmë gjithçka që bëjnë të tjerët. mund të themi jo Mëkati vjen deri në derën tuaj, por ju sundoni mbi të. Me ndihmën e Krishtit, ju mund t'i thoni 'jo' mëkatit. Ju mund të thoni, "Jo, unë nuk po e bëj këtë, pavarësisht nga pasojat për mua, është mëkat, është kundër vullnetit të Zotit." Le të sundojmë jetën tonë dhe të marrim nën kontroll jetën tonë dhe veten. Po, ka shumë njerëz që thonë se sot njerëzit janë thjesht kukulla, dikush po i tërheq fjetet dhe në fakt mund të bësh çfarë të duash me ta. Por jo me mua. Djalli nuk mund të bëjë çfarë të dojë me mua. Me ndihmën e Krishtit mund të kontrolloj jetën dhe natyrën time.

Të dashur vëllezër dhe motra, qëllimi ynë është bashkimi i përsosur me Zotin. Ne mund ta arrijmë këtë qëllim nëse duam. Le të kemi jetën tonë nën kontroll dhe të sundojmë për veten tonë dhe të vendosim vetë se cila duhet të jetë e ardhmja jonë. E ardhmja jonë nuk është një qorrsoak i zymtë, është një e ardhme e lavdishme: Bashkimi me Zotin, fundi i planit të shpëtimit. Pa marrë parasysh se çfarë ndodh në botë. Pavarësisht se cili është mendimi i shumicës. Pavarësisht se si sillen bashkëqytetarët e mi. Kjo duhet të ketë ndikim zero në marrëdhënien time me Zotin. Apostulli kryesor Leber thoshte shpesh: "Le të veprojmë me sovranitet." Pavarësisht se si jam, nëse jam i sëmurë apo i shëndetshëm, sëmundja ime nuk duhet të përcaktojë

marrëdhënien time me Perëndinë. Nuk ka rëndësi nëse kam para apo jo. Llogaria ime bankare nuk e dikton marrëdhënien time me Zotin. Kam vendosur të kem shoqëri me Zotin. Uroj që çdo fëmijë i Perëndisë ta shohë këtë në këtë mënyrë: shoqëria ime me Jezu Krishtin është gjëja më e rëndësishme për mua, askush nuk mund të ma ndryshojë dot atë. Kështu duam të mbretërojmë. Kjo mund të mos duket e realizueshme. Po, të sundosh me Krishtin është absolutisht e mundur! Sepse Jezu Krishti na jep forcën për ta bërë këtë. Ai na tregon dashurinë e tij vazhdimisht, gjë që na motivon të kemi shoqëri me të. Dashuria e tij është kaq e madhe. Ai na jep gjithmonë hirin e tij. Dhe nëse nuk ia dalim, ai na jep mundësinë të fillojmë përsëri, ju mund të filloni

nga e para. Nëpërmjet Frymës së tij të Shenjtë ai na jep urtësinë për të njohur shpirtat. Le ta kemi parasysh këtë, se me ndihmën e Krishtit, ne mund të mbretërojmë sot. Ne mund të kontrollojmë mëkatit dhe mund të kontrollojmë jetën tonë, personin tonë dhe të ardhmen tonë. Le t'i shërbejmë Perëndisë me Krishtin dhe le të mbretërojmë sot në jetën tonë me Krishtin. Pastaj, kur Zoti të vijë, ai mund të na çojë në mbretërinë e tij. Kur na lejohet të shërbejmë me të, të lavdërojmë, adhurojmë, nderojmë dhe sundojmë me të, atëherë mund të themi: "Falë ndihmës së Jezu Krishtit dhe falë sakrificës së tij ne jemi bërë fitimtarë mbi mëkatit. Ne e kemi zotëruar atë."

MENDIME KYÇE

- Perëndia na ka zgjedhur që të shërbejmë dhe të mbretërojmë me Krishtin.
- Ne do të shërbejmë në Krijimin e ri duke adhuruar Perëndinë.
- Në mbretërinë e paqes ne do të shërbejmë dhe do të mbretërojmë me Krishtin.
- Ne i shërbejmë Krishtit sot duke shkuar në shërbesa fetare dhe duke zbatuar vullnetin e Tij.
- Krishti na ndihmon të mbajmë nën kontroll jetën tonë.

JEZUSI SHËRON DHJETË LEPROZËT

SIPAS LUKËS 17,11-19

*Jezusi shëron shumë njerëz.
Që ata janë shëruar është një
shenjë e fuqisë së tij. Njerëzit
do të shpëtohen kur të vijë
mbretëria e Perëndisë.*

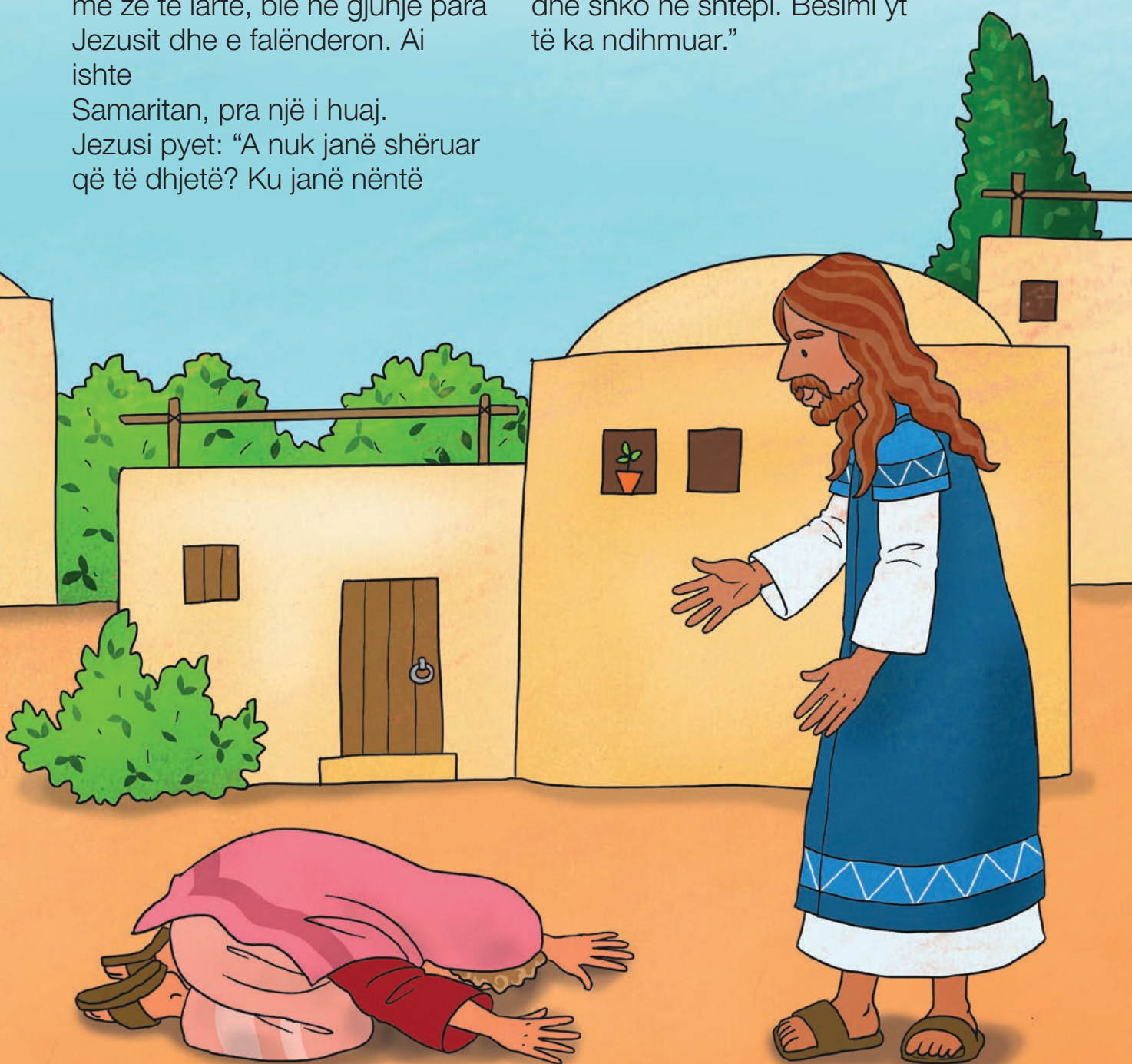
Ndërsa Jezusi udhëton për në Jerusalem, ai kalon përmes Samarisë dhe Galilesë. Në një fshat ai takon dhjetë të sëmurë. Ata janë leprozë dhe për këtë arsye qëndrojnë në distance, larg të tjerëve.

Burrat bërtasin: „Jezus, i dashur Mësues, ki mëshirë për ne!“ Jezusi u thotë atyre: „Shkoni dhe paraqituni te priftërinjtë!“

Ata veprojnë siç u tha Jezusi dhe bëhen të pastër, shërohen. Kur e kupton se është shëruar, një nga burrat kthehet. Ai lavdëron Zotin me zë të lartë, bie në gjunjë para Jezusit dhe e falënderon. Ai ishte Samaritan, pra një i huaj. Jezusi pyet: “A nuk janë shëruar që të dhjetë? Ku janë nëntë

të tjerët? Pse nuk u kthyen edhe ata për t’i dhënë lavdi Perëndisë? A është ky i huaji i vetmi që falënderon Zotin?” Jezusi i tha samaritanit: „Çohu dhe shko në shtëpi. Besimi yt të ka ndihmuar.”

PËR VIZITË TEK BRENO NË VARGEM GRANDE PAULISTA (BRAZIL)

Ola, unë jam Breno. Olá është në portugalisht përkthyer. Brazili është i vetmi vend në Amerikën e Jugut ku flitet portugalisht. Në fakt, ai ka qenë një koloni portugeze për më shumë se 300 vjet.

Unë kam lindur në São Paulo tetë vjet më parë. Qyteti u themelua në vitin 1554 nga misionarë të krishterë nga Portugalia; ata e quajtën atë sipas apostullit Pal. Sot jetojnë këtu më shumë se njëmbëdhjetë milionë njerëz, São Paulo është qyteti më i madh në Brazil.

Kur isha foshnjë, familja ime më çoi në shërbesat e kishës në São Bernardo do Campo. Disa vjet më vonë u transferuam në Santo André dhe shkuam në kishë atje.

Ndërkohë ne jemi zhvendosur përsëri dhe jetojmë në Vargem Grande Paulista. Kjo është gjithashtu afër São Paulo. Aty nuk ka ende asnjë bashkësi apostolike të Re. Kjo është arsyeja pse ne shkojmë në Santo André çdo javë dhe marrim pjesë në shërbesat atje. Nëse nuk mund të shkojmë, e shikojmë shërbesën në TV. Jemi online edhe të mërkurën. Transmetimet na ndihmuan shumë gjatë pandemisë.

Motra ime Giulia është gjashtë vjeçe. Ashtu si unë, ajo shkon në shkollën e së dielës. Mësimet

janë të ndryshme dhe ne mësojmë duke luajtur, gjë që

na pëlqen shumë. Mësuesja jonë e shkollës të së dielës quhet Selma. Ajo është e bukur dhe ne e duam shumë. Na pëlqejnë shumë edhe anëtarët e tjerë të bahkësisë.

Para se të ndërronim banimin, isha i shqetësuar: si do të jetë në shkollën e re? Por u mirëprita ngrohtësisht dhe gjeta shpejt miq të rinj. Emri i shokut tim më të mirë është João. Unë jam në klasën e tretë tani. Këtu po bëj detyrat e shtëpisë.

Në shkollë mësoj shah dhe muzikë, për momentin ushtrhem edhe në flaut. Në shtëpi luaj pak në tastierën e vjetër të nënës sime. Këngët e thjeshta funksionojnë mjaft mirë.

Unë luaj futboll në një shkollë sportive. Më pëlqen të shkoj në stërvitje. Futbollit është sporti më popullor në

Brazil dhe kombëtarja jonë konsiderohet si një nga më të mirat në botë. Ajo tashmë ka fituar pesë kampionate botërore! Dua të bëhem futbollist profesionist më vonë. Fußballspieler werden.

Unë kam një qenushe të vogël, Tininha, për të cilën kujdesem mirë. Unë ndihmoj edhe në shtëpi në mënyra të tjera: rregulloj shtratin, shtroj tryezën dhe pastroj enët, shtrydh lëngun e portokallit dhe madje fërgoj edhe petulla. Ne ndonjëherë shikojmë filma me prindërit tanë dhe hamë kokoshka. Mmmm, të shijshme!

Emërimi i grave: Testamenti i Vjetër dhe i Ri

Photos: jorisvo - stock.adobe.com

Gjithçka e shkruar në Bibël tregon se burri dhe gruaja janë krijuar në të njëjtën mënyrë sipas imazhit të Zotit. Çfarë përfundimesh teologjike nxjerr Kisha nga kjo? Dhe si u jetua kjo në krishterimin e hershëm - Pjesa e dytë e shkrimit me temën "Emërimi i grave".

Bazuar në dëshminë biblike (shih Community 1/2023), burri dhe gruaja, gruaja dhe burri, janë bërë sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Kur Katekizmi thotë se burrat dhe gratë janë "të ndryshëm", do të thotë se ndryshojnë kushtet e tyre biologjike, gjinitë e tyre janë të ndryshme dhe jo një pabarazi që prek të gjithë personin.

"Të jesh njeri, në një formë specifike gjinore, do të thotë të jesh subjekt dhe individ me aftësi dhe dhunti intelektuale, të kesh lirinë e fjalës, të jesh në gjendje të veprosh, të kesh historinë tënde, të jesh në gjendje të jetosh në marrëdhënie dhe të jesh në gjendje të duash. Burri dhe gruaja janë partnerë të barabartë, me dinjitet, edhe pse biologjikisht të ndryshëm.

Zoti e zbulon, e shfaq njeriun si "shëmbëlltyrën e tij"

Të flasësh për njeriun si "imazh i Zotit" nuk duhet të nivelizojë në asnjë mënyrë dallimin e pafund cilësor midis

Zotit dhe njeriut. Katekizmi flet qartë për pamundësinë e matjes së natyrës së Zotit nga këndvështrimi i njeriut: "Fakti që njeriu u krijua sipas shëmbëlltyrës së Zotit nuk do të thotë, se njeriu mund të masë natyrën e Zotit nga personi i njeriut - kjo është një çështje unike vetëm e Jezu Krishtit." (KNK 3.3.2).

Nëse flitet se njeriu është krijuar si imazh i Zotit, atëherë kjo është e mundur vetëm nëse thuhet në lidhje me Zotin. Njeriu si imazh i Zotit mund të njihet dhe të kuptohet vetëm duke iu referuar Zotit që zbulon veten dhe flet. Vetë-zbulimi i Zotit është një parakusht për një kuptim të duhur të njeriut, krijesës së tij, natyrës së tij dhe detyrës së tij në botë.

Burri dhe gruaja kanë të njëjtin mision

Katekizmi thekson shprehimisht se burri dhe gruaja kanë marrë të njëjtin mandat "për të 'mbretëruar' mbi tokë, domethënë për ta formësuar dhe ruajtur atë" (KNK 3.3.2).

"Sundimi" i burrit dhe gruas nuk ndryshon thelbësisht në asnjë mënyrë, kështu që ata nuk kanë secili "zonat e tyre të sundimit" që janë vetëm të tyre, siç sugjerohet nga një kuptim tradicional i roleve gjinore. Nuk është rasti që Zoti ka vendosur që sfera e veprimt dhe e formës së burrit të jetë bota e gjerë dhe ajo e gruas është bota e vogël e shtëpisë, e punës dhe e familjes.

Si imazh i Zotit, të dy gjinive u besohet potencialisht krijimi tokësor në tërësi, edhe nëse kjo nuk realizohet nga traditat kulturore dhe fetare. Ajo mund të ruhet dhe formohet vetëm prej tyre së bashku. Prandaj nuk është e mundur që çdo individ të përmbushë detyrën e Zotit duke sunduar për veten e tij; kjo mund të ketë sukses vetëm në bashkësi dhe solidaritet.

Ruajtja dhe formësimi gjen shprehjen e parë konkrete në bashkëjetesën e gjinive apo në edukimin e fëmijëve. Jeta bashkëshortore dhe familjare formësohet dhe mbështetet në mënyrë të barabartë nga burrat dhe gratë. Përveç kësaj, një pjesë e detyrës së ruajtjes dhe formësimi të krijimit tokësor është që burrat dhe gratë të marrin përgjegjësinë në baza të barabarta.

Refuzimi për të perceptuar realitetin shoqëror, për t'u marrë me të dhe për të marrë pjesë në të, bie gjithashtu në kundërshtim me urdhërimin për të dashur të afërmin, që u është dhënë të gjithë njerëzve. Së fundi, burrat dhe gratë janë të thirrur të jenë të vetëdijshëm për përgjegjësinë e tyre për kujdesin e Krijimit, pjesë e së cilës janë kafshët dhe bimët, dhe të veprojnë në përputhje me rrethanat.

PËRFUNDIM: Kisha Apostolike e Re na mëson se gratë dhe burrat janë krijuar sipas "shëmbëlltyrës së Zotit" dhe janë të së njëjtës natyrë dhe dinjitet. Të dy janë thirrur të "sundojnë" së bashku: Ata janë krijuar për të mbrojtur dhe formësuar krijimin. Të qenit i krijuar sipas shëmbëlltyrës së Zotit është pra një element i rendit të Krijimit, sepse përbën orientimin e pashmangshëm të njeriut drejt Zotit. Detyra e ruajtjes dhe formësimi të Krijimit tokësor përfshin gjithashtu gratë dhe burrat që marrin përgjegjësi në baza të barabarta.

Gruaja në Testamentin e Ri

Krijimi i njeriut sipas shëmbëlltyrës së Zotit është baza e identitetit thelbësor të burrit dhe gruas. Ky konstatim është baza për faktin se të dyve mund t'u besohet detyra dhe shërbimi në mënyrë të barabartë në kishë dhe në bashkësinë

përkatëse lokale. Nëse shikohen dëshmitë e Testamentit të Ri, nuk kemi një pamje të qartë. Roli i gruas në kishë në shekullin e parë, pra në kohën e Testamentit të Ri, është krejt i ndryshëm.

Gratë sipas Ungjillevë

Në Ungjillet Sinoptikë (Marku, Mateu, Lluka) si dhe në Ungjillin e Gjonit raportohet se Jezusi u foli grave, i mësoi ato (Luka 10,38-42), i shëroi dhe u kujdes për nevojat e tyre. Në afërsi të Jezusit, sipas Lk 8,1-3, nuk ka vetëm burra, por edhe "disa" gra. Jezusi kishte shëruar disa dhe "shumë të tjerë", d.m.th. ata që ishin bindur nga predikimi i tij për afërsinë e mbretërisë së Perëndisë, ishin bashkuar me komunitetin e dishepujve dhe i kishin mbështetur me "gjithçka kishin".

Tek Gjoni 4,5-42 madje raportohet se një grua samaritane, me të cilën Jezusi pati një bisedë, rrëfeu besimin e saj në Jezusin si Mesia jo vetëm për Jezusin, por edhe për samaritanët që jetonin në qytetin e saj. Theksohet shprehimisht se shumë samaritanë besuan në Jezusin për shkak të predikimit të kësaj gruaje (Gjoni 4,39).

Një numër grash, që i përkasin komunitetit të dishepujve, janë të pranishme në kryqëzimin e Jezusit (Mt 27,55,56; Mk 15,40,41; Lk 23,49). Në Ungjillin e Gjonit gratë nuk e vëzhgojnë kryqëzimin dhe vdekjen nga larg, por qëndrojnë në afërsi të Krishtit të kryqëzuar (Gjoni 19,25-27).

Gratë janë gjithashtu dëshmitare të Ringjalljes së Jezusit dhe u tregojnë dishepujve për këtë. Në raportet për ringjalljen, grave u caktohet një detyrë thelbësore, përkatësisht kryerja e kerygmës (shpalljes, bërjes së njohur) së hershme të krishterë të Ringjalljes së Jezusit. Mesazhi i ringjalljes së Jezusit është një parakusht thelbësor që kisha të jetë në gjendje të shfaqet me shpalljen e Ungjillit.

Dëshmia e letrave të Palit

Është e habitshme që në fund të Romakëve (Rom 16) burrat dhe gratë emërohen dhe përsëndeten njëlloj. Së pari përmendet "motra Phoebe", "e cila është në krye të kishës së Kenkreas" (Romakëve 16,1). Phoebe është në shërbimin e një kishë dhe është gjithashtu një person i rëndësishëm që ndihmoi apostullin dhe kishën.

Tek Romakëve 16,3 Pali i kërkon komunitetit romak t'u dërgojë përsëndetje dy prej bashkëpunëtorëve të tyre, Prishilës dhe Akuilës, ndoshta një çift i martuar. Pali i lavdëron që të dy që "kanë rrezikuar veten për jetën time"

(Romakëve 16,4). Ata drejtonin një bashkësi në shtëpi (Romakëve 16,5). Të dy përmenden gjithashtu në 1 Kor 16,19, këtë herë përcillen nga Pali përshëndetjet e tyre dhe të bashkësisë së tyre.

Në Romakëve 16,7, një burrë dhe një grua - me sa duket përsëri një çift i martuar - përshëndeten gjithashtu: "Përshëndetni Andronikun dhe Juninë, të afërmit dhe shokët e mi të burgut, të cilët janë të famshëm midis apostujve dhe kanë qenë në Krishtin para meje." Ky pasazh ka marrë shumë vëmendje kohët e fundit, kryesisht për shkak se disa ekzegjetë besojnë se për Junian bëhet fjalë për një grua e cila mbante postin e apostullit.

Shembujt e përmendur e bëjnë të qartë se gratë kanë luajtur një rol të rëndësishëm në bashkësitë e krishtera me të cilat Pali kishte kontakt: ato mbanin funksione udhëheqëse në bashkësi dhe u përfshinë në mënyrë aktive në shpalljen e Ungjillit të johebrenjtë.

Fjalimi profetik

Në letrën e parë drejtuar Korintasve ka deklarata për sjelljen e duhur të burrave dhe grave në shërbim, sipas të cilave burrat dhe gratë aktivizohen brenda shërbesës: ata luten dhe flasin në mënyrë profetike. Përsa i përket argumentit të Palit kundër fjalës thjesht ekstatike, në vetvete e pakuptueshme dhe që ka nevojë për përkthim, të folurit thjesht e pastër, të folurit profetik luan një rol thelbësor: "Por ai që flet në mënyrë profetike u flet njerëzve për kurajë, për këshillë dhe për ngushëllim. (...) por kushdo që profetizon, ngre lart moralin e bashkësisë" (1 Kor 14,3.4b). "Fjalimi profetik" ka një detyrë të ngjashme me predikimin, domethënë të përcjellë Ungjillin në mënyrë të kuptueshme.

Në komentin e tij për 1Korint, Wolfgang Schrage vëren: "Meqenëse sipas 12.1 e në vazhdim. ka të bëjë nëpër bashkësi kryesisht me veprën e Shpirtit, i cili i jep çdo të krishteri pa dallim (...), nuk ka të bëjë me postet që duhen deleguar apo mohuar apo edhe ndarjet e tyre specifike sipas gjinisë, [deri tani] nuk ekziston një diferencim midis funksioneve specifike të burrit dhe krejtësisht të largët nga gruaja. Askund më parë nuk gjindet asnjë aluzion se disa talente dhe kritere u përkasin vetëm burrave".

Refuzimi i punës së grave

Letrat pastorale, të shkruara në fund të shekullit të parë, synojnë të ruajnë dhe përditësojnë trashëgiminë e Palit. Ky përditësim shpesh çon në një zhvlerësim të konsiderueshëm

të grave. Ato janë kryesisht të përjashtuara nga aktivitetet në jetën e bashkësisë.

Organizimi i bashkësisë tashmë bazohet në familjen romake, në krye të së cilës është babai i familjes, ndërsa gratë duhet të kalojnë në rreshtin e dytë. Në të njëjtën kohë, ata donin të luftonin mësuesit e rremë, sepse supozohej se gratë, të cilat ndonjëherë drejtonin edhe bashkësitë shtëpiake, ishin veçanërisht të ndjeshme ndaj mësimëve të rreme.

Ligji i heshtjes për gratë

Çuditërisht, një dëshmi e hershme e kritikës ndaj punës së grave në bashkësi gjendet te 1 Korintasve 14,33b-36. Ky pasazh, në të cilin kërkohet që gratë në kishë duhet të qëndrojnë të heshtura - d.m.th. nuk duhet të ndihmojnë në formësimin e jetës në bashkësi - padyshim kundërshton thëniet në 1 Kor 11,5. Shumica e studiuesve të Testamentit të Ri pajtohen se ky pasazh është një futje e mëvonshme. Ai është i ngjashëm me qëndrimin e marrë në 1 Timoteut 2,11-15, një dokument i vonshëm i shkollës Pauliane. Urdhëresa, ligji për të mbajtur gratë të heshtura në 1Tim 2,11-15 është i ngjashëm me 1 Kor 14,34,35 dhe pjesërisht merr motive nga 1Kor 11,7-12.

Në përgjithësi, teksti në 1 Tim 2,11-15 karakterizohet nga fakti se rreth grave flitet me një ton mjaft të ngurtë: "Gruaja le të mësojë në heshtje gjithë nënshtrimin. Unë nuk e lejoj një grua të më mësojë, as të sundojë mbi burrat, por le të heshtë. Sepse Adami u krijua i pari, e pastaj Eva. Dhe Adami nuk u mashtrua, por gruaja u mashtrua dhe e shkeli urdhërimin. Por ajo do të shpëtohet duke lindur fëmijë, nëse ata mbeten të shëndoshë në besim, në dashuri dhe në shenjtërim."

Duke e lidhur me Evën, e cila konsiderohet si mëkatarja e parë, gruaja është e përjashtuar nga shumë aktivitete në bashkësi. Ajo nuk lejohet të bëjë pyetje rreth besimit në kontekstin e bashkësisë. Grave duhet t'u mësohet besimi jashtë kishës. Përveç kësaj, gruaja pa fëmijë është e diskriminuar. Gruaja gjithashtu duhet të sigurojë që asnjë fëmijë të mos largohet nga besimi i krishterë. Nëse kjo ndodh, atëherë shpëtimi i tyre është në pikëpyetje. Predikimi publik i Ungjillit nga gratë është i ndaluar. Burri është mësuesi, gruaja është nxënësjja, ajo që mëson dhe që merr.

Megjithatë, një krahasim më i afërt i 1Tim 2,11-15 dhe seksionit në 1 Kor 11,2-16 (gratë dhe burrat në shërbim)

tërheq vëmendjen te dy dallime thelbësore: Së pari, në 1 Kor 11 apostulli Pal nuk debaton me rrëfimin e tundimit të Evës dhe nga ana tjetër, ai nuk e detyron gruan të qëndrojë e heshtur në bashkësi (siç u këshillua në shkollën e mëvonshme të Paulit sipas 1Tim 2,12).

A e solli Eva mëkatën në botë?

Me autoritetin apostolik të Palit, pozicionohet autori i letrës 1 Tim: «Nuk e lejoh gruan të më mësojë, as të sundojë mbi një burrë, por le të heshtë. Sepse Adami u krijua fillimisht, pastaj Eva.» Referenca në tregimin e dytë të krijimit (Zanafilla 2,4b-25), për Adamin dhe Evën, çimenton nënshtrimin e gruas ndaj burrit si shprehje e rendit të pandryshueshëm të krijimit.

Ndërsa Pali në 1 Kor 11,8.9 aludon vetëm në tregimin e dytë të krijimit, kjo tani trajtohet shprehimisht duke emërtuar emrat "Adam" dhe "Eva". Para së gjithash, marrëdhënia e nënshtrimit vendoset nga fakti se fillimisht u krijua burri

dhe më pas gruaja. Argumenti që vijon tregon se autori i letrës është mjaft i larguar nga mendimi i Palit, siç bëhet e qartë, për shembull, në tipologjinë Adam-Krisht të Romakëve: "Dhe Adami nuk u mashtrua, por gruaja u mashtrua dhe e shkeli urdhërimin." (1 Timoteut 2,14). Autori merr një traditë të vonë hebraike të interpretimit të rënies së njeriut në mëkat, në të cilën i gjithë faji për shkeljen e urdhërimit hyjnor iu ngarkua gruas.

Pozicioni i Palit është shumë ndryshe: "Prandaj, ashtu si mëkati erdhi në botë nëpërmjet një njeriu të vetëm dhe vdekja nëpërmjet mëkatit, kështu vdekja u përhap te të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan" (Rom 5,12). Për Palin, Adami është imazhi i njeriut të ngatërruar në mëkat dhe vdekje në përgjithësi, gjinia është e parëndësishme.

PËRFUNDIM: Dëshmia e Testamentit të Ri nuk është e qartë. Ka deklarata që tregojnë për një pjesëmarrje intensive të grave në mision, në jetën e bashkësisë dhe gjithashtu në shërbesat fetare. Nga ana tjetër, ka dëshmi nga fundi i shekullit të parë, në të cilat grave u ndalohet të marrin pjesë aktive në jetën e bashkësive. Pra, pjesëmarrja në mision dhe në shërbesa fetare është bërë e pamundur. Prandaj, normat e qarta për të tashmen nuk mund të rrjedhin nga këto informacione divergjente të Testamentit të Ri. Prandaj, MAD vendosi në vjeshtën e vitit 2021: "Deklaratat individuale negative në letrat e Testamentit të Ri për pjesëmarrjen aktive të grave në shërbesa dhe në bashkësi nuk mund të shërbejnë si justifikim i mjaftueshëm për përjashtimin e grave nga detyra. Për rrjedhojë, apostullati, i cili ka autoritet doktrinor dhe është i ngarkuar të vendosë rendin, rregullin kishtar, ka për të marrë një vendim.»

Historitë e krijimit të Testamentit të Vjetër dëshmojnë për barazinë e burrit dhe gruas në vlerë dhe dinjitet. Megjithatë, disa letra apostolike bëjnë dallime. Kjo nuk është e vetmja arsye pse lind edhe pyetja: Çfarë thotë Jezu Krishti për këtë? Kjo do të sqarohet në pjesën e dytë të këtij shkrimi.

Masthead

Publikuesi: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Simon Heiniger

Apostulit kryesor Jean-Luc Schneider i bëhet një video gjatë fjalës rreth emërimit të grave

Photo: Andreas Rother

Emërimi i grave – pasqyra didaktike

Viti 2022 do të hyjë në librat e historisë për apostolikët e rinj, sepse për herë të parë Kisha i është përgjigjur një pyetjeje 160-vjeçare në mënyrë didaktike. Kjo do të ketë efekt nga viti 2023 – me mundësinë e emërimit të grave.

Tradicionalisht, Kisha Apostolike e Re në parim ka emëruar vetëm burra në postet e diakonit, priftit ose apostullit. Diçka ndryshe, pra një përjashtim që në gjysmën e parë të shekullit të 20-të me emërimin e diakoneve. Por as njëra e as tjetra nuk justifikoheshin, nuk argumentoheshin sa duhet.

Kur u punua për Katekizmin, dalëngadalë u bë e domosdoshme një përgjigje. Sepse Kisha ishte në procesin e rishikimit, konkretizimit dhe përditësimit të gjithë mësimit të saj. Për shkak të kufizimeve kohore, vetëm kuptimi i

kishës dhe i sakramenteve mund të përpunohej plotësisht përpara botimit në vitin 2012. Të kuptuarit i postit mbeti i apur.

Një vështrim i përgjithshëm

është formuluar nga viti 2014 – në një kuptim gjithëpërfshirës. Për të sqaruar ishte

- Së pari: Çfarë është posti?
- Më pas: Si funksionon posti?
- Dhe vetëm atëherë: Kush mund të mbajë një post?

Rezultatet u përpiluan me shkrim: Apostulli kryesor dha informacion për një status të përkohshëm në vitin 2017. Dhe në Pentakostin 2019, hyri në fuqi ndarja e postit nga funksioni drejtues.

Bibla u studjua me kujdes

Mbas pyetjeve „çfarë“ dhe „si“ u debatua rreth pyetjes „kush, cili“. Kjo mund të sqarohet vetëm me një vlerësim të duhur të Biblës. Edhe këtu lindën në parim tri pyetje:

- Çfarë thotë Perëndia?
- Çfarë thotë Jezu Krishti?
- Çfarë thonë Letrat e Apostujve?

Vullneti i Zotit e bën të qartë historinë e krijimit: Ai krijoi burrin dhe gruan në të njëjtën masë sipas imazhit të tij - me të njëjtën vlerë, të njëjtin dinjitet dhe të njëjtën përgjegjësi për t'i dhënë formë jetës.

Me Jezu Krishtin situata është e paqartë: Ai nuk tha asgjë për këtë. Veprimet e tij janë të paqarta. Nga njëra anë, ai i trajtonte gratë më mirë se zakonisht në atë kohë. Dhe nga ana tjetër, ai i thirri vetëm burra për të qenë apostuj. Kushdo që nisat sipas këtij modeli duhet ta kuptojë atë vetëm për kohën e atershme në emërimin e hebrenjve.

Në letrat e apostujve gjejmë diçka kontradiktore: herë gruaja supozohet të flasë në mënyrë profetike në shërbesa, ndonjëherë supozohet të heshtë. Refuzimi justifikohet me faktin se Eva solli mëkatin në botë, ndërsa letrat e tjera e shohin këtë faj tek Adami.

Vendimi për të gjithë

Cili është përfundimi? Krijimi i mirë i Zotit siguron barazi midis burrave dhe grave. Gjithçka që flet kundër tij në shembullin e Jezusit ose në letrat e apostujve – madje ndoshta – nuk mund të shkojë kundër vullnetit të Krijuesit.

Kështu i takon apostullit të marrë një vendim për të ardhmen e kishës. A lejohemi ta bëjmë këtë? Sigurisht: Sepse vetë Jezu Krishti u dha apostujve autoritetin për të liruar dhe lidhur, d.m.th. për të shpallur rregullat si të detyrueshme.

Në qershor 2022, për shembull, Mbledhja e Apostujve të Distriktit, në konsultim me të gjithë Apostujt, vendosi „që grave mund t'u besohet autoriteti zyrtar.“ Megjithatë: „Mandati zyrtar i lidhur do të jepet kudo që pranohet nga shoqëria dhe bashkësia. Sepse ka aspekte kulturore që duhen marrë parasysh jo vetëm në analizën biblike për të kaluarën, por edhe në realitetet e së tashmes.

Gratë si shembull marrë nga Bibla

Nën moton „Më mëso të mësoj“, „Teach me to teach“ gratë nga Nigeria u mbledhën për një eveniment dyditor vetëm për to. Të veshura me fustane tradicionale me logot e kishës dhe bluza të dizajnuara posaçërisht për këtë eveniment, gratë përjetuan nga data 9 deri më 10 prill një gjë: Të qenurit bashkë. Në seminare, Workshops dhe leksione për shëndetin, ata mësuan shumë gjëra që mund t'i transmetojnë nëpër bashkësitë e tyre. Gjatë dy ditëve u kënduan shumë këngë. Apostulli Oscar Kabanga Nwanza mbajti shërbesën e mbylljes së takimit në të Dielën e Palmave. Në predikimin e tij ai iu referua tri grave të veçanta nga Bibla: Deborah, Esterit dhe Maria Magdalenës.

Photos: NAC Nigeria

Pasqyra

02.07.2023	Cabinda (Angola)
09.07.2023	akoma e pavendosur (Finland)
16.07.2023	Kinshasa (RD Kongo)
18.07.2023	Idiofa (RD Kongo)
23.07.2023	Kananga (RD Kongo)
30.07.2023	Saarbrücken (Gjermani)
06.08.2023	Perth (Australi)
09.08.2023	Adelaide (Australi)
11.08.2023	Tama (Japoni)
13.08.2023	Chuncheon (Korea e Jugut)
17.09.2023	Bern-Ostermündingen (Zvicër)
24.09.2023	Erie (USA)

New Apostolic Church
International

